

Tentoonstellingen in Pulchri Studio. Notities I

Ik wil nu eens niet met de deur in huis vallen en eerst, voor dat ik de beste schildersrijtjes etc. aanwijs van deze groep in Pulchri, enkele woorden schrijven over het algemeenen karakter (als schilder) van de tentoonstellenden. Schildt is een schilder uit op stofuitdrukking. Hij is dat altijd geweest, en bleef dat. Dat was een beperkte gave in zijn geval en waarom? Het waarom is oenvoudig te beantwoorden; de geest van dezen schilder, de kleur, mist verfijning. Hij is een kundig, burgerlijk werkman, maar zoo goed als nooit komt hij in de werkelijke rijken der kunst. Geheel anders tegenover den geduldigen, zekeren arbeid van Meegeren. Hij is vlot, maar toch met een andere vlotheid dan Sluiter. En waarom weer? Sluiter heeft geen werkelijken zin voor kleur; werkelijke kleur is uitzondering bij hem. De lijn is wat hem typeert, een moderne, agressieve, Duitsche lijn, met neiging er in, de vormen karikaturaal te geven. Zoo is van Meegeren niet. Van Meegeren is meer op de kleur uit (in zijn teekeningen is hij daarin het gelukkigst); hij modelleert meer in kleur, daar is hij vlot en niet schraal (behalve tot nu toe in de olieverf). Zijn deze beiden vlot, Rouville beschaafd, romantisch, met panache, is spontaan, zelfs opgejaagd, als hij werkt. Hij heeft één ding, dat altijd veel redt, en dat is de beschaving van kleur en wezen. Maar in zijn drift en driftigheid is niet altijd het lijnenspel overwogen. Hij is gevoelig voor invloeden, en niet altijd zijn deze geheel verwerkt. Ze zijn soms oppervlak meer dan diepte, maar hij is ontwijfelbaar een schilder en een, waarvan de ontroering nooit te betwijfelen valt. Een tegenstelling, wat spontaneïteit betreft, is Schreuder van de Coolwyck. Hij houdt, op zijne kleine wijze, van wikken en wegen, en daarom is in zijn werk het stilleven, het interieur dikwijls beter dan zijn Naakten.